

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΕΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 198

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2023

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Λτδ, Λάρνακα

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗΣ

Μητροπολίτη Αντώνιου του Σουρούζ

Θεέ μου, σύ πού γνωρίζεις τό καθετί
καί ή αγάπη σου ξεπερνᾶ τά ἀνθρώπινα μέτρα,
πάρε τή ζωή μου στά χέρια σου,
καί κάμε αὐτό πού ἐγώ
τόσο πολύ θά ἤθελα νά κάμω
ἀλλά δέν μπορῶ.

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Τίμιος Πρόδρομος, ἔργον Ἱερομονάχου Ἰωαννικίου, 1703, Κόρνος.

ΝΟΜΙΖΑ ...

π. Ανδρέα Άγαθοκλέους

Ν

όμιζα ότι, ότι αισθάνομαι για τους άλλους θετικό, αισθάνονται τό ίδιο κι αυτοί για μένα.

Νόμιζα ότι μπορώ ν' ανοίξω τήν καρδιά μου μέ ειλικρίνεια καί νά εισπράξω άποδοχή.

Νόμιζα ότι οί ανθρώπινες σχέσεις είν' εύκολες καί ότι ό άνθρωπος είναι αυτό πού δείχνει.

Νόμιζα ότι ή έξομολόγηση από μόνη της, χωρίς τήν προσωπική άπόφαση γί' άλλαγή, μπορεί νά μου δώσει νέα ζωή.

Νόμιζα ότι ή Θεία Λειτουργία είναι για νά νιώσω τό Θεό μόνος μου κι άπομονωμένος από τους άλλους.

Νόμιζα ότι ήταν άρκετό νά προσέξω από τά λεγόμενα «σαρκικά άμαρτήματα» για νά δικαιούμαι νά κοινωνήσω.

Νόμιζα ότι άμαρτία είναι νά παραβώ τις έντολές του Θεού, όπως παραβαίνει κανείς τους νόμους του κράτους.

Νόμιζα ότι δέν χρειάζεται νά γνωρίζω τή θεολογία της Έκκλησίας, άρκει νά είμαι ήθικός για νά είμαι «καλός χριστιανός».

Νόμιζα ότι ό σκοπός της Έκκλησίας στόν κόσμο είναι νά κάνει κοινωνικό, φιλανθρωπικό, πολιτιστικό έργο.

Νόμιζα ὅτι προσευχή εἶναι νά λέω στό Θεό : δῶσε μου.

Νόμιζα ὅτι, ἄμα ἀποφασίσω νά προσευχηθῶ μέ βάση τήν ἐπιθυμία νά συσχετιστῶ μέ τόν «ἀόρατο καί ἀκατάληπτο» Θεό, κανένας λογισμός δέν θά παρουσιαστεῖ καί θά πηγαίνουν ὅλα καλά.

Νόμιζα ὁ Χριστός μέ ἀγαπᾶ, ὅταν εἶμαι «καλός χριστιανός» καί μέ ἀποστρέφεται, ὅταν δέν κάνω τό θέλημά Του .

Νόμιζα πώς ὁ ἔρωτας, ἡ διασκέδαση, τό ὠραῖο ντύσιμο, ἡ χαρά καί ἡ εὐτυχία δέν εἶναι γιά τούς πιστούς.

Νόμιζα ὅτι ἡ ἄσκηση εἶναι μαζοχισμός, προσπάθεια νά καταπατήσω τίς ἐπιθυμίες μου, νά μισήσω τό σῶμα μου.

Νόμιζα... Νόμιζα... Νόμιζα...

Μέχρι πού συνάντησα «άνθρωπο του Θεού» γνήσιο, άληθινό, ανθρώπινο, και μου άποκάλυψε τό μυστήριο τής όντως Ζωής μέ τό λόγο του, μά πιό πολύ μέ τήν παρουσία του, τή χαρά του, τήν καρδιά του πού άγκάλιαζε όλους ό,τι και νά 'ναι, όπως και νά 'ναι.

Τότε κατάλαβα πώς όλοι είμαστε «τέκνα του Άδάμ», άδύνατοι και άμαρτωλοί, μέ πάθη κρυφά και φανερά, κληρονομικά κι έπίκτητα, αλλά και «τέκνα του Νέου Άδάμ», Αυτού πού πήρε τή φύση μας και τήν άνακαίνισε, τήν έκανε νέα και ώραία. Κι ένιωσα, διά μέσου του «άνθρώπου του Θεού», τή χωρίς όρια άγάπη του Θεού, τήν έλευθερία από τά «πρέπει», τή μεγάλη χαρά νά ζεις χριστιανικά.

Κι άρχισα νά θέλω νά βλέπω τούς άνθρώπους άλλιώς, τά ώραία αντί τά άσχημά τους, νά προσπαθώ νά αφήνομαι στήν άγκαλιά του Θεού σέ κάθε Λειτουργία μαζί μέ τούς άδελφούς μου, όσο μπορώ νά προσεύχομαι και νά πορεύομαι μέ χαρά, κοιτάζοντας πιό πολύ τί έχω άπ' αυτά πού δέν έχω, αναμένοντας από τόν Κύριό μου νά κάνει τό θαύμα τής σωτηρίας του σύμπαντος κόσμου, και μαζί μέ τόν κόσμο Του και σέ μένα. ❖

Ο ΥΨΗΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Αποστόλου Παύλου

Ἄν ξέρω νά μιλω ὅλες τίς γλωσσες τῶν ἀνθρώπων καί τῶν ἀγγέλων, ἀλλά δέν ἔχω ἀγάπη, τότε ἔγινα σάν ἕνας ἄψυχος χαλκός πού βουίζει ἢ σάν κύμβαλο πού ξεκουφαίνει μέ τούς κρότους του. Καί ἂν ἔχω τό χάρισμα νά προφητεύω καί γνωρίζω ὅλα τά μυστήρια καί ὅλη τή γνώση, καί ἂν ἔχω ὅλη τήν πίστη, ὥστε νά μετακινῶ μέ τή δύναμή της ἀκόμη καί τά βουνά, ἀλλά δέν ἔχω ἀγάπη, τότε δέν εἶμαι τίποτε ἀπολύτως.

Καί ἂν πουλήσω ὅλη τήν περιουσία μου γιά νά χορτάσω μέ ψωμί ὅλους τούς φτωχούς, καί ἂν παραδώσω τό σῶμα μου γιά νά καεῖ, ἀλλά ἀγάπη δέν ἔχω, τότε σέ τίποτε δέν ὠφελοῦμαι.

Ἡ ἀγάπη εἶναι μακρόθυμη, εἶναι εὐεργετική καί ὠφέλιμη, ἡ ἀγάπη δέ ζηλεύει, ἡ ἀγάπη δέν ξιπάζεται (= δέν καυχιέται), δέν εἶναι περήφανη, δέν κάνει ἀσχήμιες, δέ ζητεῖ τό συμφέρον της, δέν ἐρεθίζεται, δέ σκέφτεται τό κακό γιά τούς ἄλλους, δέ χαίρει, ὅταν βλέπει τήν ἀδικία, ἀλλά συχαίρει, ὅταν ἐπικρατεῖ ἡ ἀλήθεια. Ὅλα τά ἀνέχεται, ὅλα τά πιστεύει, ὅλα τά ἐλπίζει, ὅλα τά ὑπομένει. Ἡ ἀγάπη ποτέ δέν ξεπέφτει. ❖

ΑΝΑΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Προσευχή Εὐχαριστίας

Φώτη Κόντογλου

Εὐχαριστῶ, Κύριε πολυέλεε, σέ ὕμνῶ, σέ δοξάζω, γιατί μ' ἔπλασες ἀπό τό τίποτα. Ἀλλά δέν μ' ἔπλασες μοναχά μία φορά, ἀλλά καί κάθε μέρα μέ πλάθεις ἀπό τό τίποτα, ἐπειδή καί κάθε μέρα μέ βγάζεις ἀπό τόν ἴσκιο τοῦ θανάτου πού ξαναπέφτω. Μέσα στόν ἀκαταμέτρητο τόν κόσμο, μέσα στή μερμηγκιά τῶν ἀνθρώπων, εἶμαι ἕνα τίποτα. Ὁ κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἕνα τίποτα.

Καί μολαταῦτα τόν κάθε ἄνθρωπο τόν θυμᾶσαι καί τόν βρίσκεις καί τόν τραβᾶς πρὸς ἐσένα, καί τόν ζωοποιεῖς ἀπό πεθαμένον, καί τόν ξαναπλάθει τό πατρικό χέρι σου, σάν νά εἶναι ὁ καθένας μας μονάχα αὐτός στόν κόσμο. Ἡ κραταιά δύναμή σου βαστᾶ ὅλη τήν κτίση κι ὅλες τίς ψυχές σάν νᾶναι μία καί μονάχη. Καί τίς κάνεις νά νοιώσουνε τήν ἀθανασία σάν νᾶναι μία καί μονάχη ἢ καθεμιά καί σέ νοιώθουνε πατέρα τους σπλαχνικόν, πού δέν κουράζεται νά συχωρᾶ καί νά ξαναπλάθει τόν ἑαυτό μας, πού πεθαίνει κάθε ὥρα ἀπό τήν ἁμαρτία. ❖

Ο ΙΣΟΡΡΟΠΗΜΕΝΟΣ ΆΝΘΡΩΠΟΣ

Άρχιμ. Παύλου Παπαδόπουλου

Η μεγαλύτερη έπιτυχία είναι νά ἔχεις ἰσορροπία στή ζωή σου. Νά ὑπάρχει, δηλαδή, ἡ σωστή ἐκτίμηση κάθε προσώπου πού ἔρχεσαι σέ συναναστροφή μαζί του, κάθε γεγονότος, κάθε ἀγαθοῦ πού ἔχεις. Ἔτσι θά ἔρχεται ἡ εἰρήνη στό νοῦ καί στήν καρδιά. Χωρίς ἰσορροπία ὅλα μπερδεύονται. Δίνεται ὑπεραξία στά εὐτελῆ καί ἀπαξιώνονται τά σημαντικά.

Ὁ ἰσορροπημένος ἄνθρωπος τά ἔχει βρεῖ μέ τόν ἑαυτό του, ξέρεي ποιός εἶναι καί τί μπορεῖ νά κάνει. Γι' αὐτό καί ἀφήνει τούς ἄλλους στήν ἡσυχία τους. Δέν προσπαθεῖ νά ἐπιβληθεῖ, δέν κουτσομπολεύει μικροαστικά τίς ζωές τῶν ἄλλων, δέν ἔχει κόμπλεξ κατωτερότητας ἢ σύνδρομο καταδίωξης, δέν ἀπαιτεῖ μέσα στίς σχέσεις του (μέ γκρίνιες καί ζήλιες) «σεβασμό».

Εἶναι μεγάλο κατόρθωμα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου νά ἀντισταθεῖ στίς ἀκρότητες, εἴτε εἶναι ἰδεολογίες καί ἀπόψεις εἴτε συμπεριφορές καί ἐνέργειες.

Σήμερα, δυστυχῶς, γιά νά ξεχωρίσουν οἱ ἄνθρωποι ἐπιλέγουν τά ἄκρα· γι' αὐτό καί ἡ βία (σέ ὅλες τίς μορφές της) ἀνθεῖ μέσα στήν κατ' ἄλλα πολιτισμένη κοινωνία μας.

Ίσορροπία χρειαζόμαστε. Μά τό κυριότερο, γιά νά ἔρθει αὐτή ἡ ἰσορροπία, εἶναι νά ἔχουμε κοινό νοῦ, λογική, ὀρθή κρίση. Ὅταν ὁμως ὁ ἄνθρωπος κινεῖται καί ζεῖ ἐμπαθῶς, φίλαυτα, ἐγωιστικά, ἡ ὀρθή κρίση νοθεύεται, ἡ λογική διαστρέφεται καί ὁ κοινός νοῦς χάνεται.

Ἡ ἰσορροπία, λοιπόν, πηγάζει βαθύτερα ἀπό τίς ἀρετές τῆς ταπεινώσης καί τῆς μετάνοιας. Ὁ ταπεινός καί ἐν μετανοία ἄνθρωπος κινεῖται ἀπλά καί ἀπαλά μέσα στή ζωή του. Δέν ἔχει τήν ἐμμονή νά ξεχωρίσει μέ ἔκτακτες ἀκτιβιστικές πράξεις αὐτοεπιβεβαίωσης. Ξέρει ποιός εἶναι, ἐστιάζει στόν ἑαυτό του, ὄχι φίλαυτα ἀλλά μέσα ἀπό τό πρίσμα τῆς προσωπικῆς του ὑπαρξιακῆς ἐξέλιξης. Καί αὐτό τόν κάνει νά βλέπει καθαρότερα τήν ζωή, χωρίς τίς παρωπίδες τοῦ ἐγωισμοῦ πού τρέφουν τήν ἰσχυρογνωμοσύνη καί τήν ἀπολυτότητα στόν λόγο του.

Ἐάν ὑπάρχουν καί σήμερα φαινόμενα φανατισμοῦ καί ἀλλοφροσύνης εἶναι διότι οἱ ἄνθρωποι θεοποιοῦν τήν γνώμη τους καί διαστρέφουν ἀκόμα καί τήν πραγματικότητα γιά νά τήν σώσουν. Δέν σκέφτονται λογικά ὡς ἄμυνα γιά νά προστατεύσουν τό ἐγώ τους, γιά νά κρύψουν τίς φοβίες καί τά κόμπλεξ τους, φανερώνοντας ὁμως τήν ἀνισορροπία τους πού φλερτάρει μέ τήν τρέλα.

Προσπάθησε νά συναναστρέφεσαι ἀνθρώπους, ὄχι «διαβασμένους», ἀλλά μέ κοινό νοῦ καί σύννεση. ❖

ΕΝΟΧΕΣ

Μάρως Βαμβουνάκη

Ενα από τὰ μεγαλύτερα βασανιστήρια πού ἔχει ἀνακαλύψει ὁ ἄνθρωπος, προκειμένου νά δυναστεύει καί νά ἐκμεταλλεύεται τό συνάνθρωπό του, εἶναι νά τοῦ ἐμπνέει ἐνοχές. Δέν ξέρω ἂν εἶναι τό προπατορικό ἀμάρτημα πού μᾶς κάνει τόσο εὐάλωτους στό νά τίς ἀποδεχόμαστε, ξέρω ὅμως πώς ἡ δύναμή τους εἶναι πανούργα καί ἀκατάβλητη ἰδίως στίς παιδικές ψυχές, στή μαλακή παιδική καρδιά πού θά κουβαλᾶμε κατόπιν ἰσόβια εὐάλωτη. ❖

ΘΑ ΕΝΕΡΓΩ ΩΣ ΝΑ ΕΧΩ

Ὅσιου Σωφρονίου τοῦ Essex

Κάποτε ἕνας προσκυνητής στό Ἅγιο Ὄρος ἔθεσε σέ πολλούς Γέροντες τό ἐρώτημα:

"Τί εἶναι σπουδαιότερο στή ζωή μας";

"Ὅλοι τοῦ ἀπαντοῦσαν:

"Εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ· ν' ἀγαπᾶς τόν Θεό καί τόν πλησίον σου".

Σκέφθηκε: "Δεν ἔχω ἀγάπη οὔτε γιά προσευχή οὔτε γιά τόν Θεό οὔτε γιά τούς ἄλλους. Τί νά κάνω;". Καί ὕστερα μόνος του ἀποφάσισε: "Θα ἐνεργῶ σάν ἂν εἶχα αὐτή τήν ἀγάπη".

Τριάντα χρόνια ἀργότερα τό Ἅγιο Πνεῦμα τοῦ ἔδωσε τή Χάρη τῆς Ἀγάπης. ❖

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Η ΑΜΑΡΤΙΑ ΜΑΣ

Αγίου Πορφυρίου Κουσοκαλυβήτη

Τόν Χριστό νά Τόν αισθανόμαστε φίλο μας. Είμαι ο φίλος μας. Τό βεβαιώνει ο ίδιος, όταν λέει: «Υμείς φίλοι μου έστε ...» Σάν φίλο νά Τόν ατενίζουμε καί νά Τόν πλησιάζουμε.

Πέφτουμε; Αμαρτάνουμε; Μέ οικειότητα, αγάπη κι έμπιστοσύνη νά τρέχουμε κοντά Του, όχι μέ φόβο ότι θά μᾶς τιμωρήσει αλλά μέ θάρρος, πού θά μᾶς τό δίνει ή αίσθηση τοῦ φίλου.

Νά Τοῦ ποῦμε: «Κύριε, τό ἔκανα, ἔπεσα, συγχώρεσέ με». Αλλά, συγχρόνως, νά αισθανόμαστε ότι μᾶς αγαπάει, ότι μᾶς δέχεται τρυφερά, μέ αγάπη καί μᾶς συγχωρεῖ. Νά μή μᾶς χωρίζει ἀπ' τόν Χριστό ή ἀμαρτία.

“Όταν πιστεύουμε πώς μᾶς αγαπάει καί Τόν αγαπάμε, δέν αισθανόμαστε ξένοι καί χωρισμένοι ἀπ' Αὐτόν, οὔτε όταν αμαρτάνουμε. Έχουμε ἔξασφαλίσει τήν αγάπη Του κι ὅπως καί νά φερθοῦμε, ξέρουμε ότι μᾶς αγαπάει. ❖

ΓΙΝΕ ΠΑΙΔΙ!

Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς

Κμὴν λέγω ὑμῖν· ἐάν μὴ στραφῆτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 18:3). Αὐτὰ λέγει Κύριος καὶ ὁ λόγος Του εἶναι ἅγιος καὶ ἀληθινός.

Τί πλεονέκτημα ἔχουν τὰ παιδιά ἔναντι τῶν μεγάλων; Ἔχουν τρία πλεονεκτήματα: τὴν πίστη, τὴν ὑπακοή καὶ τὴν συγχωρητικότητα. Τό παιδί ρωτᾷ τό γονιό του γιὰ τὰ πάντα καί, ἀσχέτως τοῦ τί ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, πιστεύει τό γονιό του. Τό παιδί ὑπακούει στό γονιό του καὶ εὐκόλα ὑποτάσσει

τό θέλημά του στό θέλημα τοῦ γονιοῦ του. Τό παιδί εἶναι συγχωρητικό καί, μολονότι προκαλεῖ εὐκόλα, συγχωρεῖ γρήγορα. Ὁ Κύριός μας ἀπαιτεῖ καί τά τρία αὐτά ἀπό ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, δηλαδή πίστη, ὑπακοή καί συγχωρητικότητα. Ἐπιθυμεῖ οἱ ἀνθρωποι νά πιστεύουν σ' Αὐτόν ἀπροϋπόθετα, χωρίς ὄρους, ὅπως ἓνα παιδί πιστεύει στό γονιό του· καί νά εἶναι συγχωρητικοί ὁ ἓνας μέ τόν ἄλλον, ἀμνησικάκοι, χωρίς νά ἀπαντοῦν στό κακό μέ κακό.

Πίστη, ὑπακοή καί συγχωρητικότητα εἶναι τά τρία βασικά χαρακτηριστικά τῆς ψυχῆς ἑνός παιδιοῦ. Ἡ ἀγνότητα καί ἡ χαρά εἶναι ἐπιπρόσθετα στοιχεῖα. Ἐνα παιδί δέν εἶναι ἀπληστο, ἓνα παιδί δέν εἶναι φιλήδοно, ἓνα παιδί δέν εἶναι ματαιόδοξο. Τά μάτια τοῦ παιδιοῦ εἶναι ἀμόλυντα ἀπ' τά ἀκόλαστα πάθη καί ἡ χαρά του ἀμόλυντη ἀπό τίς μέριμνες.

Ἀδελφοί μου, ποιός ἄραγε μπορεῖ νά μᾶς κάνει ξανά σάν τά παιδιά; Κανένας, ἐκτός ἀπό τόν Ἐνα Χριστό. Ἐκεῖνος μπορεῖ νά μᾶς κάνει σαν τά παιδιά καί νά μᾶς βοηθήσει νά γεννηθοῦμε ξανά, μέ τό παράδειγμά Του, τῆ διδασκαλία Του καί τῆ δύναμη τοῦ Ἁγίου Του Πνεύματος.

Ὡ, Κύριε Ἰησοῦ, τέλειο Ἐσύ στήν ὑπακοή καί τήν ταπείνωση, αἰώνιο Παιδί τοῦ Οὐράνιου Πατέρα, βοήθησέ μας νά γίνουμε σάν ἀρτιγέννητα βρέφη, μέσα ἀπ' τήν πίστη σέ Σένα, τήν ὑπακοή σέ Σένα καί τήν συγχωρητικότητα πρὸς ἀλλήλους. ❖

ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ: ΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΗΤΟΣ

Αγίου Ἰσαάκ τοῦ Σύρου

Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι στολή τῆς θεότητος. Πράγματι, ὁ ἐνανθρωπήσας Λόγος αὐτὴν ἐνδύθηκε καὶ δι' αὐτῆς ἐνώθηκε μ' ἐμᾶς στό σῶμα μας. Ὅποιος τὴν ἐφόρεσε ἀφωμοιῶθηκε ἀληθινὰ μὲ ἐκείνον πού κατέβηκε ἀπὸ τὸ ὕψος του καὶ ἐκάλυψε τὴν ἀρετὴ τῆς μεγαλωσύνης του καὶ ἐσκέπασε τὴν δόξα του μὲ τὴν ταπεινοφροσύνη, γιὰ νὰ μὴ καταφλεχθῆ ἢ κτίσις μὲ τὴν θέα του. Διότι ἢ κτίσις δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸν θεωρήσῃ, ἂν δὲν ἐλάμβανε μέρος ἀπ' αὐτὴν, ὥστε ἔτσι νὰ κοινωνήσῃ μὲ αὐτὴν, οὔτε θὰ μπορούσε ν' ἀκούσῃ τὰ λόγια ἀπὸ τὸ στόμα του πρόσωπο πρὸς πρόσωπο. Ἄλλωστε, οὔτε οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ δὲν ἐμπόρεσαν ν' ἀκούσουν τὴ φωνὴ του, ὅταν τοὺς ὠμίλησε ἀπὸ τὴν νεφέλη, ἕως ὅτου εἶπαν πρὸς τὸν Μωϋσῆ, *«ἅς ὁμιλήσῃ ὁ Θεὸς μαζί σου, καὶ σύ μετάφερε σ' ἐμᾶς τοὺς λόγους του· ἅς μὴ ὁμιλήσῃ μ' ἐμᾶς ὁ Θεός, γιὰ νὰ μὴ ἀποθάνωμε»*. ❖

Ἡ αἰ μόνον ἢ σκέψη τοῦ παντοδύναμου Θεοῦ καὶ ἢ ἐπικλησὴ Του, στηρίζει μιὰ ταλαίπωρη ψυχὴ.

Ὅσιος Μωϋσῆς τῆς Ὀπτινα

Η ΑΙΣΘΗΣΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Αγίου Διαδόχου Φωτικῆς

Οταν αρχίσει κανείς νά αισθάνεται πλουσιοπάροχα τήν αγάπη του Θεοῦ, τότε αρχίζει νά ἀγαπᾶ μέ πνευματική αἴσθηση καί τόν πλησίον. Αὐτή εἶναι ἡ ἀγάπη γιά τήν ὁποία μιλοῦν ὅλες οἱ Γραφές.

Ἡ κατά σάρκα φιλία πολύ εὐκόλα διαλύεται, ὅταν βρεθεῖ κάποια ἀσήμαντη αἰτία, γιατί δέν εἶναι δεμένη μέ τήν πνευματική αἴσθηση. Στόν ἄνθρωπο ὅμως πού στήν ψυχή του ἐνεργεῖ ὁ Θεός, καί ἄν συμβεῖ κάποιος ἐρεθισμός, δέν λύνεται ὁ δεσμός τῆς ἀγάπης. Γιατί μέ τήν θερμότητα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἡ ψυχή ξαναθερμαίνει τόν ἑαυτό της στό καλό καί γρήγορα ξαναφέρνει μέσα της τήν ἀγάπη τοῦ πλησίον μέ πολλή χαρά, ἀκόμη καί ἄν ἔχει ὑβρισθεῖ ἢ ζημιωθεῖ ὑπερβολικά ἀπό αὐτόν· καί μέ τήν γλυκύτητα τοῦ Θεοῦ ἐξουδετερώνει τήν πικρία τῆς φιλονικίας. ❖

Θλα ὁ Μόνος
πρός ἐμένα τόν μόνο,
γιατί, καθώς βλέπεις,
εἶμαι μόνος...!

Ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος

ΝΕΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΗΣ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Θεοδόση Νικολάου

Μεγάλη ἡ δόξα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Κύπρου.
Φορεῖ σάκκο σάν αὐτοκράτορας
Κρατεῖ σκῆπτρο σάν αὐτοκράτορας
Καί ὑπογράφει σάν αὐτοκράτορας
Διά κινναβάρεως.

Ἡ φήμη του ὅμως δέν εἶναι μόνο Ἀρχιεπίσκοπος πάσης Κύ-
πρου

Ἀλλά Νέας Ἰουστινιανῆς καί πάσης Κύπρου.
Πρῶτα τό Νέας Ἰουστινιανῆς
Πού πολλές φορές παραλείπεται
Χάριν συντομίας
Ἦ καί ἀπό ἄγνοια.

Νέα Ἰουστινιανή . . . Νέα Ἰουστινιανή . . .
Ποῦ εἶναι ἡ παλιά καί ποῦ ἡ νέα;
Μήτε παλιά ὑπάρχει, μήτε νέα.
Ἐκεῖ πού ἦταν, ἄλλες πολιτεῖες τώρα ζοῦν
Μέ ξένα ὀνόματα καί ξένους ἀνθρώπους,
Ἦ μονάχα τό σίδηρο ἀναταράζει τή μνήμη
Καθώς ἀνοίγει τά καινούρια αὐλάκια.
Μνήμη πού καίει χωρίς νά καίγεται
Καημός πού δέν δροσίζει.

Νέα Ἰουστινιανή . . .
Σκόλοπας πού ἀκατάπαυστα διατρυπᾶ
Τίς φτεροῦγες τῆς αὐτοκρατορικῆς δόξας
Ἀσήκωτη ἄγκυρα στήν ἔπαρση.

